

CHƯƠNG 13

Lãnh Như Băng nhìn những người đi xung quanh chiếc xe đó, thấy đủ mọi hạng người, hòa thượng có, đạo sĩ có, ăn mày có...

Phía trước xe có một lam y thư sinh, vừa đi vừa không ngừng hoa chân múa tay chỉ đạo đám người kia. Một lá cờ vàng được dương lên, tung bay trong gió, bên trên viết bốn chữ lớn: «**VÕ LÂM MINH CHỦ**».

Xe ngựa đi đến trước tử điểm, từ từ dừng lại. Quân hào đứng xung quanh chiếc xe liền lập tức giãn ra, thành hai hàng, tạo thành một con đường dẫn vào tử điểm.

Cửa xe bật mở, một hoàng y thiếu nữ, phong thái diễm lệ, tư dung kiêu diễm bước ra, quả nhiên chính là Vương Thông Huệ.

Lãnh Như Băng vừa nhìn thấy Vương Thông Huệ, trong lòng cả kinh, vội vã đứng dậy, ngồi vào một góc khuất, quay mặt vào tường. Chàng tự nhủ trong lòng: “Cuối cùng cô ta cũng đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ. Nhìn phần oai phong, huy hoàng này, chẳng trách người trong võ lâm đều ngày đêm mơ tưởng đoạt được nó.”

Sau lưng chàng có tiếng bước chân lục đục, thì ra đám người kia đã đi lên lầu. Ước chừng khoảng một tuần trà sau, tiếng bước chân mới dừng hẳn lại.

Lãnh Như Băng trầm ngâm: “Lúc này mà không đi thì còn đợi đến bao giờ?”

Nghĩ đoạn liền từ từ quay đầu lại, chỉ thấy trước cửa tử điểm có bốn gã đại hán cầm đơn đao đang đứng gác. Chàng chau mày trầm ngâm: “Lẽ nào nơi Võ Lâm Minh Chủ ăn cơm thì người bình thường không được ra vào?”

Tâm niệm thoáng chuyển trong đầu, Lãnh Như Băng liền vọt đứng dậy, hướng ra ngoài cửa bước đi.

Chàng tự biết diện mạo bản thân kỳ hình quái trạng, dễ làm người khác chú ý nên cố ý cúi thấp đầu, bước nhanh qua cửa. Bốn tên đại hán giữ cửa cũng không hề làm khó chàng.

Lãnh Như Băng đi một mạch mười mấy dặm đường mới từ từ giảm bớt cước bộ, thở dài một hơi, cảm thấy vô cùng đói khát.

Thì ra lúc nãy trong lòng chàng tràn đầy tâm sự, tự rót tự uống, chỉ mới uống có nửa bình rượu nhỏ, chưa kịp ăn gì. Sau khi chạy một mạch mười mấy dặm đường, cơn đói khát lại nổi lên.

Chàng đưa mắt nhìn từ bề, chỉ thấy một vùng hoang dã. Cách đó chừng hai ba dặm ở phía tây bắc có một lá cờ khách điểm treo cao trên ngọn cây.

Những ngày này Lãnh Như Băng đúng là đã sống một cuộc đời lưu lạc thực thụ, tùy ngộ nhi an. Không kể là nơi hoang sơn dã lĩnh, cổ tự, miếu hoang, chàng đều từng ở qua. Về vấn đề thực vật, thì lại càng đơn giản hơn nữa, nếu gặp tửu điểm, khách sạn thì tùy tiện vào gọi mấy món ăn, nếu như ở nơi hoang dã không người thì ra tay bắt vài con thú nhỏ rồi nướng ăn, có lúc chàng ăn cả quả thông để chống đói. Chàng trở nên không quan tâm tới bất cứ việc gì trên đời này nữa, không còn tin tưởng ai nữa. Điều duy nhất còn đọng lại trong tâm trí chàng lúc này là một tấm nhu tình của Vương Tích Hương và lời thề hẹn ước kia mà thôi.

Vương Thông Huệ đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ, việc này cũng có chút kích thích với Lãnh Như Băng, nhưng nó cũng giống như ném một hòn đá xuống hồ lớn, mặt hồ chỉ hơi xao động, rồi lại bình hòa trở lại rất nhanh.

Oai phong, sự vinh quang của Võ Lâm Minh Chủ tuyệt không thể làm sống lại hùng tâm tráng trí trong chàng.

Đi được vài dặm, cảnh vật đã biến đổi.

Ven đường có một ngôi nhà tre, dựa lưng vào rừng cây, trước nhà có trồng một cây bạch dương cao to. Lá cờ khách điểm khi nãy Lãnh Như Băng trông thấy được treo trên ngọn cây, tung bay trong gió.

Bên trong chỉ có hai cái bàn nhỏ bằng gỗ trắng, với mấy chiếc ghế tre, tạo thành một tửu điểm nho nhỏ.

Lãnh Như Băng chậm rãi bước vào, ngồi xuống một chiếc ghế rồi cao giọng hỏi:

—Có ai không?

Nơi này tuy chỉ là một khách điểm nhỏ ở nơi hoang sơn dã lĩnh, nhưng quét dọn vô cùng sạch sẽ, bàn, ghế đều không có một hạt bụi nhỏ.

Chỉ nghe thấy một tiếng nói ngọt lịm đáp lời Lãnh Như Băng:

—Đến ngay đây!

Rèm cửa khẽ động đây, một thiếu nữ áo xanh bước ra.

Lãnh Như Băng chuyển động mục quang, đưa mắt nhìn thiếu nữ một cái, trong lòng không ngăn được ngạc nhiên thầm nhủ: “Ở nơi hoang dã này làm sao lại có một cô nương xinh đẹp như vậy chứ?”

Chỉ thấy cô nương đó kết một bím tóc dài đến tận thắt lưng, hai ống tay áo xắn lên đến tận khuỷu để lộ ra hai cổ tay trắng như tuyết, lông mày lá liễu, hai mắt trong sáng, miệng anh đào cười tươi như hoa, để lộ ra một hàm răng trắng đều như những hạt ngọc. Nàng đi đến trước mặt Lãnh Như Băng nói:

—Khách quan dùng gì?

Vừa nhìn thấy gương mặt xú bát quái của chàng, thiếu nữ lập tức biến sắc, nhìn chằm chằm bất động.

Lãnh Như Băng có chút xấu hổ, cúi đầu xuống nói:

—Một bình rượu với bốn món ăn.

Chàng cúi thấp đầu, không dám ngẩng mặt lên nhìn thiếu nữ kia.

Ước chừng một tuần trà công phu, thiếu nữ kia bưng rượu thịt ra đặt lên bàn, không nói lời nào đã quay đầu bước vào trong.

Lãnh Như Băng vốn định gọi thêm vài món nữa, nhưng nghĩ đến dáng vẻ ghê tởm của thiếu nữ khi nãy, chàng cũng không muốn nói nhiều, vội vã ăn uống qua loa, đặt một nén bạc lên bàn rồi đứng dậy định bước ra cửa.

Đúng lúc chàng quay người cất bước thì chợt cảm thấy đầu váng mắt hoa, toàn thân vô lực ngã lăn ra đất.

Chỉ thấy thiếu nữ áo lam xinh đẹp kia từ từ bước lại, một tay cầm đoản kiếm, tay kia cầm một sợi dây thừng dài.

Lãnh Như Băng tuy bị ngã nằm trên sàn nhà, nhưng thần trí chưa hoàn toàn hôn mê, chống hai tay xuống đất cố gắng ngồi dậy nói:

—Cô nương, chúng ta vô oán vô cừ. Cô hà cố gì lại hạ độc vào rượu thịt của ta?

Trong lòng Lãnh Như Băng cảm thấy nghi hoặc, không biết bản thân đã kết thù oán gì với thiếu nữ trong quán rượu nơi hoang dã này.

Thiếu nữ cười lạnh một tiếng nói:

—Phụ mẫu, huynh trưởng của ta...

Được tính của loại thuốc trong rượu thập phần mãnh liệt, Lãnh Như Băng dựa vào võ công bản thân cố gắng chi trì nhưng cũng không được lâu, cảm thấy chất độc xông lên, song thủ vô lực buông xuống, ngã rầm một cái xuống sàn nhà, hôn mê bất tỉnh. Thiếu nữ kia lẩm bẩm nói gì đó, nhưng lúc đó chàng đã mất đi tri giác, không thể nghe thấy được nữa.

Không biết bao lâu đã trôi qua, khi Lãnh Như Băng tỉnh dậy thì phát giác mình đang ngồi trong một lồng sắt, hai chân hai tay đều bị trói chặt bằng gân bò. Bên tai chàng nghe thấy tiếng xe bánh xe lạch cạch, hình như đang đi trên một con đường núi.

Lãnh Như Băng trấn định tinh thần, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, phát giác mình đang ngồi trên một chiếc xe tù. Bốn phía xung quanh đều bị đậy kín bằng vải đen, không thể nào nhìn ra được cảnh vật bên ngoài.

Chỉ nghe thấy bên phải có tiếng người cao giọng chửi bới:

—Muốn chém thì chém, muốn giết thì giết, hà cớ gì bắt lão tử nhốt vào đây? Các người đừng trách lão tử mở miệng chửi người đấy nhé!

Một âm thanh lạnh lùng như băng vang lên:

—Các hạ, nếu như muốn xác thịt chịu khổ thì chúng ta quy định một chút. Nếu như ai hồ ngôn loạn ngữ, chúng ta sẽ vả vào miệng kẻ đó.

Lãnh Như Băng nhủ thầm trong dạ: “Thì ra cũng có người chung cảnh ngộ với mình.”

Nghĩ đoạn liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy bên trong một chiếc lồng khác đặt sát cạnh lồng của mình có một hắc y đại hán đang ngồi.

Gã hắc y đại hán đó dường như đã sớm biết Lãnh Như Băng cùng chung cảnh ngộ với gã, chuyển nhãn nhìn chàng nói:

—Người cũng tỉnh rồi à?

Những kẻ cùng cảnh với nhau rất dễ nảy sinh sự đồng tình. Ấn tượng của Lãnh Như Băng với người này tuy không tốt lắm, nhưng chàng vẫn nhã nhặn trả lời:

—Tại hạ cũng vừa mới tỉnh lại.

Gã đại hán kia nói:

—Người có phải là Mai Hoa môn hạ không?

Lãnh Như Băng ngăn người ra, thầm nghĩ: “Lẽ nào vị cô nương trong tửu điểm đó nhận nhầm ta là Mai Hoa môn hạ nên mới hạ độc vào rượu và thức ăn?”

Nghĩ vậy, chàng liền đáp lời:

—Tại hạ không phải là Mai Hoa môn hạ.

Gã đại hán kia lại nói:

—Vậy thật là kỳ lạ. Người đã không phải là Mai Hoa môn hạ, tại sao bọn chúng lại nhốt người ở đây?

Lãnh Như Băng cười khổ nói:

—Có lẽ tại bộ mặt này quá đặc biệt, làm người ta sinh nghi, hiểu nhầm tại hạ là Mai Hoa môn hạ.

Hắc y đại hán bất ngờ hạ thấp giọng nói:

—Người thật sự không phải là Mai Hoa môn hạ sao?

Tiếng nói của gã rất nhỏ, Lãnh Như Băng phải cố gắng lắm mới nghe được hết câu nói. Chàng vội lắc đầu nói:

—Thật sự không phải.

Gã đại hán kia liền cười lạnh một tiếng, không để ý đến Lãnh Như Băng nữa.

Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc, rất muốn hỏi gã đại hán kia mấy câu, nhưng thấy thần tình lạnh như băng của hắn, đành cố nhịn không nói gì.

Cũng may trong thời gian gần đây, chàng đã hình thành một thói quen là không quan tâm tới bất cứ việc gì. Vì thế liền quay mặt đi, không nhìn gã đại hán ấy nữa.

Tiếng bánh xe vẫn tiếp tục đều đều vang lên. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Tiếp đó, tấm vải đen che phủ lồng sắt được nhấc ra.

Một gã đại hán cao lớn mặc cẩm y bước tới mở cửa lồng sắt của Lãnh Như Băng, lấy ra một cái túi vải đen chụp lên đầu chàng, rồi thúc chàng xuống xe, đẩy về phía trước.

Tuy bị túi vải đen chụp kín đầu, không nhìn thấy cảnh vật xung quanh nhưng chàng cảm thấy nơi đây gió rất lớn, y phục bay phấp phới, đoán định đây có lẽ là một nơi hoang sơn dã lĩnh nào đó.

Ước chừng một tuần trà, chàng chợt nghe thấy một tiếng nói lạnh lùng:

—Ngồi xuống đi.

Lãnh Như Băng trong bụng thầm nhủ: “Ngồi thì ngồi, ta sợ gì các người?”

Nghĩ đoạn, liền từ từ ngồi xuống. Chỉ thấy xung quanh bốn bề đã không còn gió nữa, có lẽ đã đi vào trong một căn nhà.

Một giọng nói oai phong khác lại vang lên:

—Nếu như người không muốn chịu nỗi đau đớn về xác thịt thì tốt nhất hãy trả lời thành thật.

Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy kỳ lạ hỏi:

—Các người muốn ta trả lời cái gì?

Lời vừa dứt thì giọng nói ban nãy đã vang lên bên tai:

—Các người có mấy người?

Lãnh Như Băng liền trả lời:

—Chỉ có mình tại hạ.

Giọng nói đó lại quát hỏi:

—Nói nhảm. Chúng ta đã sanh cầm bốn tên rồi. Người còn dám nói là chỉ có mình người sao? Mau nói...

Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết truyền lại, không gian đột nhiên yên ắng như tờ.

Lãnh Như Băng biết đã có biến cố xảy ra, nhưng hai chân hai tay chàng đều bị dây gân bò trói chặt, trên đầu còn bị trùm túi vải đen. Chân tay không thể động đậy, hai mắt không nhìn thấy gì, chỉ đành ngồi chờ sự việc diễn tiến.

Chàng chợt cảm thấy có ai đó đưa tay nhắc túi vải đen ra khỏi đầu mình. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nơi mình đang ngồi là một ngôi miếu nhỏ. Trước thần án có hai thi thể đang nằm ngay ngắn.

Một thanh y đại hán và hắc y thiếu nữ mặt che mạng đang thấp giọng bàn bạc điều gì đó.

Những ngày tháng gần đây, Lãnh Như Băng gần như đã quên hẳn chuyện giang hồ, nhưng vào lúc này, chàng không thể không để tâm suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra.

Xem tình hình trước mắt, trong giang hồ hình như đã xảy ra một trận đại đồ sát. Cả hai bên đều phái đi vô số cao thủ, tiểu trừ tai mắt bè cánh của đối phương. Cuộc ác đấu giữa hai thế lực này, tự nhiên sẽ lôi kéo rất nhiều võ lâm đồng đạo vào vòng xoáy ân oán.

Chỉ thấy thanh y đại hán từ từ quay mặt lại, hai đạo mục quang sắc bén nhìn chằm chằm vào Lãnh Như Băng, rồi đột nhiên vung trủy thủ trong tay lên cắt đứt dây trói cho chàng.

Lãnh Như Băng duỗi thẳng tay chân, trong lòng thầm nghĩ: “Thật đúng là một trường hồ đồ, bị người ta bắt một cách hồ đồ, nhốt vào lồng sắt đem đến đây rồi lại được cứu một cách hồ đồ, từ cõi chết trở về.”

Chàng đưa mắt nhìn sang thì thấy thanh y đại hán kia đang lột quần áo của một thi thể, nhanh chóng mặc vào.

Lãnh Như Băng vẫn bàng quan tọa thị, trên mặt chàng không hề biểu lộ chút tình cảm. Nhưng trong lòng chàng thì thâm kinh hãi, chàng tự nhủ: “Thì ra hai bên đã trực tiếp đối đầu, hơn nữa lại còn bắt chấp thủ đoạn để đối phó nhau nữa.”

Hắc y thiếu nữ bịt mặt nói:

—Người đã nhớ kỹ thân thế tên họ của hắc y chưa?

Thanh y đại hán trả lời:

—Nhớ kỹ rồi.

Hắc y thiếu nữ liền nói:

—Nhắc lại cho ta nghe xem.

Thanh y đại hán thấp giọng nói:

—Họ Phàn tên Cao. Người Sơn Đông.

Hắc y thiếu nữ gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi nói:

—Cẩn thật đấy. Đi đi!

Thanh y đại hán cúi đầu hành lễ với hắc y thiếu nữ rồi khom lưng bước ra ngoài.

Lãnh Như Băng nhìn theo bóng gã đi xa dần, trong lòng thầm nhủ: “Kẻ đó mạo danh người tên Phàn Cao. Mình phải nhớ kỹ cái tên này.”

Đột nhiên bên tai chàng vang lên một thanh âm kêu kỳ nói:

—Đứng dậy đem hai thi thể đó giấu vào sau tượng thần.

Lãnh Như Băng quay đầu lại nhìn hắc y thiếu nữ hỏi:

—Cô nương nói với tại hạ đấy à?

Hắc y thiếu nữ đó tức giận nói:

—Không nói với người chẳng lẽ nói với hai cái xác chết kia à? Người là thủ hạ của ai? Đúng là cái loại đầu óc ngu dốt vô dụng.

Lãnh Như Băng bị nàng ta mắng cho một hồi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, thầm nhủ: “Lãnh Như Băng ta đường đường nam tử hán, đại trượng phu lẽ nào lại để một cô gái sai này sai nọ, tùy ý mắng chửi như vậy?”

Một ý thức phản kháng mãnh liệt nổi lên trong lòng chàng. Chàng thầm nghĩ: “Xem ra một người muốn thoát khỏi vòng thị phi chỉ có một cách duy nhất là rời xa con người, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại con người nữa, chỉ như vậy mới có thể tránh được thị phi tìm đến với mình.”

Hắc y thiếu nữ thấy Lãnh Như Băng vẫn đứng im bất động, không cảm nổi cơn giận, khua tay lao tới.

Lãnh Như Băng nhất thời sơ ý, không kịp phòng bị trúng một chưởng của nàng ta, lảo đảo lùi lại mấy bước.

Trong lòng chàng đã có sẵn ý thức phản kháng, nay lại trúng thêm một kích của hắc y thiếu nữ ý thức đó càng nổi lên mãnh liệt hơn. Lãnh Như Băng bưng bưng lửa giận, đề tụ chân khí định lao về phía hắc y thiếu nữ thì chợt cảm thấy Mệnh môn huyết đã bị nắm khống chế. Đưa mắt nhìn qua thì thấy tay của thiếu nữ đã đặt lên Mệnh môn huyết của mình từ lúc nào.

Mệnh môn huyết là một trong những nơi yếu hại nhất của cơ thể, chỉ cần đối phương khẽ đẩy công lực vào là có thể trấn dứt được tâm mạch của Lãnh Như Băng.

Trong nháy mắt, ý niệm về sự sống và cái chết vọt qua trong đầu Lãnh Như Băng, chàng thầm nhủ: “Chỉ cần một câu trả lời không đúng, cô ta sẽ vận lực chấn dứt tâm mạch của mình. Chết như vậy thật là không đáng...”

Chàng vừa nghĩ đến đó thì hắc y thiếu nữ đã lên tiếng hỏi:

—Người là thuộc hạ của ai? Nói mau!

Lãnh Như Băng lo lắng trong lòng, không biết trả lời thế nào, đánh liều đáp bừa một câu:

—Tại hạ là thuộc hạ của Tiểu Thúy cô nương.

Chàng không có cách nào để xác định được thân phận đối phương, chỉ dựa vào tình hình mà phán đoán, có lẽ cô ta là thuộc hạ của Mai Hoa Chủ Nhân.

Lãnh Như Băng chợt thấy Mệnh môn huyết không bị khống chế nữa, chỉ thấy hắc y thiếu nữ mỉm cười nói:

—Thì ra là thuộc hạ của Thúy cô nương. Vừa nãy tiểu muội mạo phạm, xin huynh đài lượng thứ.

Lãnh Như Băng quay mặt lại nhìn, thấy hắc y thiếu nữ đã bỏ tấm sa đen che mặt. Hai mắt long lanh, miệng hoa hé nở để lộ hàm răng trắng đều như những hạt ngọc. Nữ nhân này tuyệt đối không thể coi là giai nhân tuyệt sắc, nhưng dường như cô ta có một mị lực khiến người khác không thể kháng cự nổi.

Lãnh Như Băng nhìn cô ta một lúc, không ngăn được cảm giác chấn động trong lòng, vội vã lắc mạnh đầu, để tỉnh bản thân rồi lạnh lùng nói:

—Người không biết thì không có tội.

Hắc y thiếu nữ mỉm cười tươi như hoa nói:

—Huynh đài cao danh quý tánh?

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Lẽ nào cô ta đã nghi ngờ mình?” liền thuận miệng đáp luôn:

—Tại hạ họ Vương.

Trong lòng chàng ngày ngày đêm đêm đều tưởng nhớ đến Vương Tích Hương, nhất thời thuận miệng ứng đáp, không cầm được nói ra họ của nàng.

Hắc y thiếu nữ cười nói:

—Vương huynh hầu hạ dưới trướng Thúc cô nương bao lâu rồi?

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Có lẽ cô ta đã động tâm nghi ngờ, nếu như mình trả lời ấp úng sẽ càng làm cô ta nghi thêm.”

Nghĩ đoạn liền lạnh lùng nói:

—Tại hạ đã theo Tiểu Thúc cô nương hơn hai năm rồi.

Hắc y thiếu nữ liền lộ vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

—Đã lâu như vậy rồi ư? Thế thì tiểu muội phải nhận biết Vương huynh mới đúng chứ?

Lãnh Như Băng trầm nhủ: “Hỏng bét, nếu cứ để cô ta hỏi như vậy, chắc chắn sẽ lòi đuôi ra mất. Chi bằng dọa cô ta một trận đã.”

Nghĩ đoạn nghiêm sắc mặt, lạnh lùng hỏi:

—Cô nương là thuộc hạ của ai?

Hắc y thiếu nữ hạ giọng nói:

—Tiểu muội là người trong Bát Mị.

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Chẳng trách cô ta lại có sức hút như vậy. Chỉ có Tây Môn Ngọc Sương mới có thể nghĩ ra được cái tên kỳ quái như vậy mà thôi.”

Nghĩ vậy, chàng liền dang hắng một tiếng rồi nói:

—Thì ra cô nương là người trong Bát Mị, chẳng trách võ công lại cao cường như vậy.

Hắc y thiếu nữ nói:

—Bạch huynh quá khen rồi.

Lãnh Như Băng khách khí nói:

—Tại hạ nhận ơn cứu mạng của cô nương, sau này gặp Thúy cô nương, nhất định sẽ báo cáo lại.

Hắc y thiếu nữ cười tươi như hoa nói:

—Tiểu muội đứng hàng thứ sáu trong Bát Mị, Bạch huynh khi gặp Thúy cô nương chỉ cần nhắc đến là cô nương sẽ nhớ ra ngay.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ còn nhiệm vụ trên mình, không thể lưu lại đây lâu hơn, chúng ta cáo biệt tại đây.

Nói đoạn cung tay hành lễ với hắc y thiếu nữ, cất bước rời khỏi.

Hắc y thiếu nữ nhìn bóng Lãnh Như Băng đi xa dần, định nói gì nhưng lại thôi.

Lãnh Như Băng bước ra khỏi miếu, lập tức tăng tốc, tìm một bụi cỏ rậm nấp vào.

Quả nhiên, hắc y thiếu nữ đó đợi chàng đi khỏi, lập tức chạy ra khỏi miếu, đảo mắt nhìn bốn phía rồi vội vã nhằm hướng bắc thẳng tiến.

Lãnh Như Băng thở dài một hơi tự nói với bản thân:

—Giang hồ phong ba, sát cơ từng bước, mình không phạm người, người tất phạm mình. Xem ra muốn rời bỏ những ân oán thị phi trong giang hồ, đích thực là một chuyện quá khó. Đã không thể rời bỏ, vậy chi bằng xả thân vì sự an nguy của võ lâm vậy.

Ý nghĩ vừa chuyển, hào khí phút chốc bốc lên ngút trời.

Những ngày tháng gần đây, Lãnh Như Băng ý chí mất hết, muốn chạy trốn khỏi ân oán giang hồ, không muốn bản thân bị cuốn vào vòng xoáy ân này. Chàng đã học được sự nhẫn nhịn mà không ai có thể nhẫn nhịn được, không hề để ý đến những xung đột sâu sắc đang diễn ra trên võ lâm, đặt mình bên ngoài

vòng thị phi. Nhưng trời không chiều lòng người, những xung đột trong võ lâm ngày nay đã kéo chàng vào từ lâu rồi. Trong trận giang hồ đại biến này, dường như không ai có thể đặt mình bên ngoài thị phi nữa.

Hào khí trước đây của Lãnh Như Băng đã dần dần khôi phục. Trong phút chốc, chàng đã thay đổi suy nghĩ, tinh thần hồi phục, bỏ đi thái độ chán đời hận thế, tinh thần tiêu thất, ưỡn thẳng ngực, bước thẳng về phía trước.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, bốn bề yên tĩnh, chiếc xe tù khi nãy không hiểu đã đi từ lúc nào.

Bốn bề im lặng như tờ.

Lãnh Như Băng cảm thấy hào khí dâng cao, hú dài một tiếng như long ngâm hổ tiếu, dùng khinh công chạy thẳng về phía trước.

Trước đây chàng muốn chạy trốn thị phi, thì tấu xảo thay phiên phức lại liên tiếp tìm đến chàng. Lúc này chàng hào khí ngất trời, hy vọng tìm được một chút thị phi, thì lại tuyệt không gặp chuyện gì. Chàng đi một mạch cho đến lúc trời tối, vẫn không gặp một chút phiền phức nào.

Lúc này, chàng đang ở trong một ngôi làng.

Ánh mắt chàng khẽ chuyển, thấy một chiếc xe ngựa trang trí hoa lệ đang dừng lại trước một tòa nhà to lớn, nguy nga. Một tòa nhà to lớn, tráng lệ nằm trong một thôn trang nghèo nàn, hiển nhiên là có chuyện bất bình thường ở đây. Lãnh Như Băng đảo mắt nhìn tòa nhà và chiếc xe ngựa hoa lệ, trong lòng đột nhiên nảy sinh nghi ngờ, thẩm nhủ: “Mình đã không còn trốn tránh thị phi trong giang hồ nữa, vậy cũng không cần nghĩ ngợi nhiều, thử đột nhập vào tòa trang viện này xem đã.”

Ý niệm vừa có, lập tức chuyển hướng về phía tòa trang viện. Hai cánh cổng trang viện chỉ khép hờ, Lãnh Như Băng khẽ đẩy một cái đã mở ra.

Bên trong cánh cổng là một khu vườn rộng lớn, trồng đầy kỳ hoa dị thảo nhưng kỳ lạ là tuyệt không thấy một bóng nhân ảnh nào.

Lãnh Như Băng cúi đầu trầm tư rồi vượt qua khu vườn, đi đến cánh cổng thứ hai.

Cánh cổng này cũng chỉ khép hờ.

Lãnh Như Băng đẩy cổng bước vào, chỉ thấy một con đường đá trắng trải dài đến một căn nhà lớn, hai bên đường trồng đầy hoa cỏ. Căn nhà lớn kia các cửa đều đóng kín, không nhìn thấy bóng người nào cả.

Sự yên lặng ở đây làm cho người ta sinh ra một cảm giác khủng bố, Lãnh Như Băng cũng không ngăn được tim đập thình thịch. Chàng đứng trên con đường đá trắng lưỡng lự một hồi rồi sải bước về phía trước, không quên vận công giới bị.

Thời gian gần đây, chàng liên tục gặp phải hung hiểm, dĩ nhiên tinh thần cảnh giác cũng theo đó mà tăng tiến lên rất nhiều.

Lãnh Như Băng đi hết con đường đá trắng, đứng trước cửa tòa nhà lớn. Từ khi vào trong trang viện này, Lãnh Như Băng thấy tất cả các cánh cửa đều chỉ khép hờ, đoán định tòa nhà này cũng vậy liền đưa tay đẩy nhẹ một cái. Nào ngờ sự thật lại ngoài dự liệu của chàng, cánh cửa vẫn đóng chặt, có lẽ đã bị khóa từ bên trong. Hiển nhiên trong nhà có người.

Lãnh Như Băng cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi cao giọng nói:

—Bên trong có người không?

Chàng liên tục gọi lớn mấy tiếng, nhưng tuyệt không nghe thấy tiếng người bên trong trả lời. Đây lại là một biến hóa ngoài sức tưởng tượng, làm người ta có một cảm giác sự việc này cao thâm mạt trắc khó lường. Lãnh Như Băng ngăn người ra, thầm nhủ: “Đã đến rồi thì phải làm rõ mọi việc mới được.”

Nghĩ đoạn, vận nội lực vào hai tay, đẩy mạnh một cái.

Tòa nhà này kiến trúc vững chãi dị thường, một cái đẩy của Lãnh Như Băng ít nhất cũng phải nặng tới năm trăm cân, vậy mà cánh cửa kia vẫn không chút tơ hào rung động.

Chàng cảm thấy vô cùng kỳ quái, thầm nhủ: “Trong nhà nếu như có người, mình vừa lớn tiếng kêu gọi ít nhất cũng phải có người trả lời mới đúng. Còn nếu không, tại sao lại có thể khóa cửa từ bên trong?”

Lòng hiếu kỳ của chàng nổi lên, liền lớn tiếng nói:

—Chư vị, nếu như chư vị không lên tiếng, tại hạ buộc phải xông vào!

Nói xong lùi lại hai bước, vận khí hành công, nhanh như chớp đánh hai chưởng vào cánh cửa gỗ. Chỉ nghe «âm» một tiếng, cánh cửa bật mở lớn.

Trong thời gian gần đây, Lãnh Như Băng đã liên tiếp kinh qua nguy hiểm, lịch duyệt đã tăng tiến rất nhiều. Sau khi cánh cửa bật mở, không lập tức phóng người vào nhà mà lại lùi lại hai bước, đợi biến hóa xảy ra.

Lúc này bóng đêm đã bao trùm không gian, trong nhà tối đen như mực, không nhìn rõ bên trong có gì.

Lãnh Như Băng đợi chừng một khắc thời gian, không thấy động tĩnh gì, trong lòng cảm thấy sốt ruột, liền từ từ cất bước vào trong nhà.

Vừa bước chàng vừa thầm nhủ: “Hành tẩu trên giang hồ, nhất định phải chuẩn bị một số đồ vật cần thiết. Lúc này mà mang hỏa tập thì có phải tốt hơn bao nhiêu không?”

Chàng chú mục nhìn về phía trước, bất giác kinh hoảng lùi lại hai bước quát lớn:

—Kẻ nào?

Chỉ nghe thấy một thanh âm yếu ớt vang lên:

—Đừng sợ, trên bàn có nến, có lửa... người đốt lên đi.

Lãnh Như Băng nghe thấy âm thanh này vừa yếu vừa dứt quãng, rõ ràng người phát thoại đã bị thương rất nặng.

Chàng trấn định tinh thần, từ từ bước về phía cái bàn phía trước, quả nhiên trên bàn có hỏa tập và nến, ngoài ra còn có bốn người đang uốn ngực ngẩng đầu, ngồi yên vị ở bốn góc bàn. Lãnh Như Băng khẽ đằng hắng một tiếng, định mở miệng hỏi thăm.

Thanh âm yếu ớt khi nãy lại vang lên lần nữa:

—Họ đều bị điểm huyết, có lẽ... có lẽ đã chết cả rồi... người không... không... cần phải sợ.

Lãnh Như Băng trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn đưa tay nhặt chiếc hỏa tập, đốt nến lên.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn người đó vẫn ngồi im, trên mặt thần tình rất quái dị. Có người đang mở miệng, có người đang trợn mắt, cảnh tượng thập phần khủng bố. Lãnh Như Băng lại gần quan sát kỹ hơn, đoán định có lẽ bốn người này đang nói chuyện thì bị người ta điểm huyết.

Thanh âm yếu ớt lại nói:

—Ta... ta ở đây.

Lãnh Như Băng vội chuyển nhãn nhìn qua, chỉ thấy một hoàng y lão nhân đang ngồi trên một chiếc ghế dựa sát tường.

Dưới ánh nến, chỉ thấy trên ngực lão nhân có cắm một thanh đoản đao.

Lãnh Như Băng vội chạy lại gần lão nhân, đặt tay lên chuôi đao nói:

—Tại hạ thay tiên bối rút đao ra.

Chỉ thấy lão nhân kia nghiêng răng nói:

—Không rút được đâu.

Lãnh Như Băng bỏ tay ra hỏi:

—Tại sao vậy?

Hoàng y lão nhân trả lời:

—Bây giờ lão khiếu chỉ còn lại một hơi thở tàn, may mà còn dựa vào mười năm thanh tu luyện công mới giữ lại được một chút nguyên khí. Nếu như người rút đao ra, lão khiếu lập tức tuyệt khí chết ngay.

Lãnh Như Băng nói:

—Thì ra là vậy, vãn bối đã hiểu.

Hoàng y lão nhân lại nói:

—Đao này đã đâm vào chỗ yếu hại, lão khiếu còn chưa chết, chính là muốn đợi người đến, quả nhiên đã đợi được người.

Lúc lão nhân nói chuyện, Lãnh Như Băng thấy chuôi đao cắm trên ngực lão cứ rung rung, hiển nhiên đang phải chịu nỗi đau cùng cực. Chàng không cầm được thở dài một tiếng nói:

—Tiên bối, người hãy vận khí điều thương trước đã, để sau nói cũng được.

Hoàng y lão nhân liền nói:

—Không kịp nữa. Lão khiếu đã kháng cự với tử thần hơn hai canh giờ rồi, ta không dám động đây, không dám rút đao ra, chính là hy vọng có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Lão mở lớn cặp mắt đã thất thần nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

—Người là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân?

Lãnh Như Băng nghe vậy trong lòng chấn động, trong lòng thầm nhủ: “Thiếu nữ trong tử điểm hiểu lầm ta là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, lão nhân này cũng hiểu lầm ta Mai Hoa chủ nhân, không hiểu vì lý do gì?”

Chàng chưa kịp mở miệng phản vấn thì hoàng y lão nhân đã nói tiếp:

—Bất luận người là thân phận gì, lão khiếu cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ tuyệt đối không phải là Mai Hoa môn hạ, Các hạ muốn nói gì, xin hãy nói ra đi.

Hoàng y lão nhân thở hắt ra một hơi, cơ thịt trên mặt co giật mấy cái rồi nói:

—Người là môn hạ của ai cũng không quan trọng, chỉ cần người đáp ứng...

Đột nhiên lão ta ho lớn một tiếng, miệng thổ ra một búng máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, gục đầu xuống không nói gì, xem ra hình như đã không còn chịu đựng được nữa.

Lãnh Như Băng vội vã bước lên hai bước, kéo chiếc ghế ra, đặt tay lên bối tâm hoàng y lão nhân.

Hoàng y lão nhân được Lãnh Như Băng truyền nội lực vào người, thúc đẩy huyết khí lưu thông, từ từ tỉnh lại.

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng nói:

—Lão tiên bối có gì muốn nói, cứ nói ra đi! Tại hạ sẽ tận hết khả năng toàn lực hoàn thành di chí của lão tiên bối.

Hoàng y lão nhân đó ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Hoàng hạc lầu hạ, người bán mặt...

Lão già tận hết sức lực, cố gắng hết sức nói ra bảy chữ, hai mắt nhắm nghiền, khí tuyệt mạng vong.

Lãnh Như Băng không tiếc nội lực, thử liên mấy lần, truyền nội lực vào nội phủ của lão già, thủy chung vẫn không thể vực dậy một chút sinh cơ cho lão.

Dưới ánh nến bập bùng, có thể nhận ra được đây là một căn khách sảnh bài trí u nhã.

Lãnh Như Băng thử truyền nội lực giải huyết cho bốn người còn lại, nhưng cả bốn vẫn cứng đờ, có lẽ đã tuyệt khí từ lâu. Chàng lại quay đầu sang nhìn hoàng y lão nhân thở dài lắm bầm:

—Vị lão nhân này dùng nội lực mấy chục năm của mình để chi trì thêm hai canh giờ, chỉ mong có người đến để nói ra những lời trong lòng, thật không may, tâm nguyện cuối cùng của lão cũng khó mà thực hiện được...

Chàng không có cách nào để biết được thân phận của năm người này, cũng không biết rõ họ có phải là chủ nhân của tòa trang viện này hay không. Lãnh Như Băng ngăn người nhìn ngọn nến đã cháy hết hơn nửa, nghĩ không ra cách nào để giải quyết năm thi thể trước mắt, đành thở dài ôm quyền nói:

—Các vị lão huynh đệ, thật xin lỗi. Căn nhà này không có quan tài, không thể khâm liệm các vị được. Tại hạ xin cáo biệt.

Nói đoạn quay người bước ra khỏi căn nhà, đóng cửa lại rồi rời khỏi trang viện.

Chỉ thấy chiếc xe ngựa hoa lệ khi nãy vẫn dừng ở trước cửa trang viện. Màn xe hạ thấp, khiến người khác không thể nhìn rõ bên trong xe có những gì.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Chiếc xe ngựa này nếu như là của năm người kia, thì nhất định có thể tìm được chút manh mối gì đó trên xe. Nếu như không phải là xe của năm người kia, thì cỗ xe này nhất định có điều khả nghi.”

Ý niệm nảy ra trong đầu, chàng lập tức cất bước tiến về phía chiếc xe ngựa.

Chỉ thấy hai con kiện mã kéo xe ngẩng đầu, vểnh tai, đúng là tuấn mã, nhưng chúng giống như làm bằng gỗ vậy, đứng yên bất động.

Lãnh Như Băng nhè nhẹ vén màn xe lên, chỉ thấy bên trong có một đại hán đang ngồi, dáng vẻ như là xa phu. Trong lòng chàng cảm thấy kỳ quái, đang định cất tiếng hỏi, gã đại hán kia đã khai khẩu:

—Đi chưa?

Lãnh Như Băng máy động linh cơ, bước lên xe nói:

—Đi đi!

Gã đại hán mặc áo xa phu đột nhiên quất mạnh dây cương, cặp kiện mã hí lên một tiếng rồi chồm lên chạy như bay về phía trước.

Lãnh Như Băng ngồi trên xe, trầm tư suy nghĩ, nhưng thuỷ chung vẫn không hiểu ra chuyện gì. Chàng thầm nghĩ: “Đằng nào cũng vậy rồi, để xem chiếc xe ngựa này đưa mình đến đâu.”

Chỉ thấy xe chạy như bay, cho dù cưỡi khoái mã cũng không thể nhanh bằng. Lãnh Như Băng bình sinh chưa từng được ngồi qua chiếc xe nào chạy nhanh như vậy cả.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Lãnh Như Băng đưa tay khẽ vén một góc rèm xe lên nhìn ra ngoài. Chỉ thấy xe ngựa đang dừng lại ở một tòa trang viện to lớn khác. Gã đại hán đánh xe nhảy xuống nói:

—Xin đợi ở đây một chút, tại hạ đi thông báo một tiếng.

Lãnh Như Băng nói:

—Huynh đài tự nhiên.

Gã đại hán kia đi được hai bước, đột nhiên quay đầu, đi đến cạnh xe hỏi:

—Đắc thủ chưa?

Lãnh Như Băng nhớ lại tình hình trong căn nhà lớn, thầm nghĩ: “Chiếc xe ngựa này, vụ án trong tòa trang viện kia nhất định có liên quan đến nhau. Nhưng mình đã đợi rất lâu ở trong tòa trang viện kia, không hề thấy động tĩnh gì cả. Lẽ nào hung thủ sau khi đắc thủ sẽ đào tẩu đến nơi này?”

Nhất thời ý nghĩ xoay chuyển, nhưng không nghĩ ra nguyên nhân ở đâu.

Chỉ nghe thấy gã đại hán lạnh giọng hỏi:

—Có đắc thủ không?

Lãnh Như Băng thấy ngữ khí của gã khác thường, lập tức vận khí giới bị, chú mục nhìn kỹ, mới phát hiện gã đại hán đó đang nhắm nghiền hai mắt, đứng bên cạnh xe, gương mặt không chút biểu cảm, không khỏi giật mình thầm nhủ: “Lẽ nào người này bị mù?”

Lãnh Như Băng nghĩ bụng: “Không cần biết hắn hỏi gì, cứ đáp lời hắn một tiếng đã.”

Nghĩ đoạn liền nói:

—Đắc thủ rồi!

Dư âm chưa dứt, đã thấy gã đại hán tay trái nhanh như chớp chọc ra. Ngũ chỉ cong lại như móc câu, tóm lấy uyển mạch của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng vội rút tay lại, tránh được một kích của gã.

Gã đại hán chụp trượt một trảo, lạnh lùng nói:

—Người là ai?

Thì ra Lãnh Như Băng trả lời gã một tiếng, đã bị gã phát hiện ra thanh âm không giống.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ họ Lâm. Đáng lẽ các hạ phải sớm biết tại hạ là kẻ giả mạo mới đúng chứ...

Gã đại hán tức giận quát lớn:

—Được lắm! Người dám bỡn cợt lão tử!

Lời còn chưa dứt, song chưởng đã tề phát, kích thẳng vào trong xe.

Chưởng lực của hắn hùng hậu, chỉ nghe thấy một loạt tiếng «âm âm» vang lên, thành xe làm bằng gỗ bị chưởng lực kích trúng vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, bay tứ tung khắp nơi.

Lãnh Như Băng tiếp hai chiêu của gã, cảm thấy chưởng lực hung mãnh vạn phần, không khỏi ngạc nhiên nghĩ: “Người này tuy là người mù, nhưng chưởng lực cương mãnh, tuyệt không thể xem thường.”

Nghĩ đoạn, tay trái đã vung ra, ngạnh tiếp một chưởng của gã, mượn lực nhảy vọt ra khỏi cỗ xe. Nhưng khi chàng vừa chạm đất thì đã thấy bảy tám đại hán cầm đơn đao vây mình vào giữa.

Gã đại hán mù đánh xe quát lớn:

—Tên tiểu tử này thật đáng ghét. Không thể tha cho hắn được.

Lãnh Như Băng thấy bốn phía đều bị vây chặt, nếu không kinh qua một trường ác chiến, có lẽ không thể thoát thân. Ý niệm đã định, liền rút Sâm Thương Kiếm ra lạnh lùng nói:

—Chư vị, đao kiếm vô nhân, nếu như bức ta xuất thủ, chỉ sợ khó tránh khỏi cảnh máu chảy đầu rơi.

Ngoại trừ gã đại hán mù, tổng cộng có tám gã đại hán, chiếm giữ bốn mặt. Nhưng chúng không hề nói gì, dường như không hề nghe thấy lời nói của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng thâm quan sát vị trí của tám gã đại hán, phát hiện chúng đứng đúng theo phương vị bát quái. Cho dù thân pháp của chàng có nhanh thế nào, cũng khó mà thoát khỏi trùng vây.

Chỉ nghe thấy gã xa phu mù lớn tiếng quát:

—Các người dùng phương vị bát quái bao vây hắn lại, tên tiểu tử này rất cứng đầu.

Tám gã đại hán cầm đao vẫn không nói tiếng nào.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Dường như tám tên này bị cầm thì phải, tại sao ngay cả người của phe chúng, chúng cũng không hề để ý?”

Nghĩ còn chưa dứt, đột nhiên một thanh âm của một đồng tử vang lên:

—Hạt đại ca, huynh quát gì vậy?

Lãnh Như Băng cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, không ngăn được giật mình một cái.

Chú mục quan sát, chỉ thấy một đồng tử lưng đeo kiếm, thân vận cẩm y từ trong trang viện bước ra.

Gã xa phu mù liền cất tiếng hỏi:

—Là Long Ca Nhi hả?

Đồng tử đáp:

—Được lắm! Ngay cả tiếng nói của tôi cũng không đoán ra được à?

Gã xa phu mù thở dài nói:

—Hạt tử này hôm nay hồ đồ rồi! Ta đã đem về đây một tên tiểu tử thối.

Đồng tử liền nói:

—Tiểu tử thối nào? Để tôi đến xem.

Nói đoạn bước thẳng về phía Lãnh Như Băng.

Đồng tử này tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng thân phận tuyệt không thấp kém. Khi hấn đi đến Càn vị, gã đại hán đứng ở đây lập tức lùi lại nhường đường.

Lãnh Như Băng mục lực hơn người, tuy rằng trong bóng đêm nhưng vẫn nhìn rõ được đồng tử này chính là Tiểu Hồ. Chỉ thấy trước ngực đột nhiên bị người đánh một chưởng, suýt nữa kêu lên thất thanh.

Nhưng Tiểu Hồ lập tức lộn người một vòng, rút trường kiếm sau ra quát lớn:

—Các người lùi lại, ta sẽ một mình bắt sống tên này.

Lãnh Như Băng trấn định tinh thần, trong lòng thầm nhủ: “Hấn trúng phải mê dược của Tạo Hóa lão nhân, nhất định đã đầu nhập vào Tạo Hóa Môn. Nếu như lúc này mình lên tiếng kêu gọi, có lẽ hấn sẽ nhận ra được, nhưng không biết như vậy có bất lợi với hấn không?”

Đầu óc chàng nhất thời rối bời, phân vân không biết có nên gọi tên hấn không?

Tiểu Hồ đưa kiếm chỉ vào mặt Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

—Ngươi là ai?

Lãnh Như Băng trợn tròn mắt nhìn hấn, không biết nên nói gì.

Tiểu Hồ tức giận quát:

—Ngươi nhìn ta làm gì?

Nói đoạn quát lên một tiếng, thanh kiếm trong tay đã kích tới.

Lãnh Như Băng khẽ lắc mình một cái, tránh được một chiêu của hắn, nhưng không hoàn thủ lại.

Tiểu Hồ nhìn đoán kiếm trong tay Lãnh Như Băng nói:

—Thanh đoản kiếm trong tay người cũng không tồi đâu.

«Soạt! Soạt! Soạt!» Trong nháy mắt hắn đã liên tiếp công tới ba kiếm, kiếm nào cũng nhằm vào chỗ yếu hại của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng lại tung người né tránh, nhưng vẫn không hề hoàn thủ.

Tiểu Hồ cảm thấy kỳ lạ, chau mày quát hỏi:

—Tại sao người không hoàn thủ?

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Ta muốn xem kiếm pháp của người thế nào?

Tiểu Hồ tức giận quát lớn:

—Người muốn xem hả, được ta cho người mở rộng kiến thức.

Trường kiếm trong tay vung lên, liên tục công tới.

Lãnh Như Băng vốn muốn lợi dụng đoản kiếm sắc bén trong tay ngạnh tiếp với trường kiếm của Tiểu Hồ, hủy đi binh khí trong tay hắn. Nhưng chàng vẫn chỉ lách người tránh kiếm chiêu của Tiểu Hồ, không hề hoàn thủ lại nửa chiêu. Chàng thấy tiểu sư đệ của mình kiếm thuật đại tiến, trong lòng vô cùng cao hứng.

Hai người tỷ kiếm với nhau, nhưng tâm trạng hoàn toàn khác hẳn nhau. Kiếm của Lãnh Như Băng tràn đầy tình thương, lúc nào cũng nhân nhượng. Tiểu Hồ thì ngược lại, kiếm chiêu hiểm độc, hung hãn vô tỉ. Chớp mắt, hai người đã đấu với nhau trên ngàn chiêu.

Lãnh Như Băng vừa kịch đấu với Tiểu Hồ vừa để ý quan sát bốn phía. Thấy người quan chiến càng lúc càng đông, trong lòng chấn động, thầm nhủ: “Nếu như mình cứ tiếp tục đánh như vậy, sợ rằng sẽ bị kẻ khác nhìn ra chỗ sơ hở. Bây giờ mình muốn đem theo Tiểu Hồ đi, sợ rằng khó hơn lên trời. Chi bằng tạm thời rút lui, rồi tìm cách nói rõ nội tình cho hắn. Dù sao cũng biết được hắn hiện đang bình an vô sự, đã trở thành Tọa Hóa Môn Hạ. Sau này muốn tìm hắn cũng dễ hơn nhiều.”

Ý niệm đó vừa xuất hiện trong đầu, chàng liền xuất thủ phản kích hai chiêu. Đây là hai chiêu trong «Thiên Long Bát Kiếm». Tuy chàng chưa luyện thành thực bộ kiếm pháp này, nhưng cũng đủ làm Tiểu Hồ liên tiếp thối lui.

Lãnh Như Băng hai kiếm đắc thủ, lập tức tung người vọt lên, nháy mắt đã ở ngoài xa ba trượng. Những kẻ quan chiến thấy Tiểu Hổ đang ở thế thượng phong nên lơ là giới bị, không ngờ Lãnh Như Băng đẩy lùi được Tiểu Hổ, đột vây chạy thoát, lúc này muốn cản cũng cản không kịp nữa. Chỉ thấy bóng chàng nhấp nhô mấy lượt, phút chốc đã biến mất trong đêm đen.

Tiểu Hổ bị Lãnh Như Băng hai kiếm bức lùi, ngẩn người thất thần, đợi đến lúc chàng chạy xa rồi mới giật mình bừng tỉnh, hô hào thuộc hạ đuổi theo truy bắt.

Lại nói Lãnh Như Băng, chàng chạy một mạch sáu bảy dặm đường, quay đầu lại nhìn không thấy người truy đuổi mới dừng lại, ngồi xuống một gốc cây vận công điều tức, sau đó đổi hướng quay lại chỗ khi nãy.

Lần này, hành động của chàng vô cùng cẩn thận. Khi cách tòa trang viện khoảng bảy tám trượng thì liền dừng lại, nấp kỹ vào một chỗ, đưa mắt nhìn quanh bốn bề không có ai mới từ từ tiến lại gần.

Chính vào lúc chàng định đứng dậy, thì đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa. Lãnh Như Băng cả kinh, đưa mắt nhìn sang thì thấy mười mấy cỗ khoái mã đang hộ tống một cỗ kiệu nhỏ tiến vào tòa trang viện. Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Người này khí phái bất phàm, không biết có phải là Tào Hóa Lão Nhân trở về không? Nếu như là lão ta, tại sao lại dung một cỗ tiểu kiệu như vậy?”

Chàng còn đang băn khoăn thì một loạt tiếng vó ngựa khác lại truyền đến. Lần này nhân số khá đông, ít nhất cũng phải trên hai mươi cỗ ngựa. Nhưng đám nhân mã này không vào trang viện. Hơn hai mươi kỵ sĩ đến gần cổng thì liền dừng lại, nhả phốc xuống ngựa, tản ra ẩn nấp, để lại ba người dắt ngựa chạy đi.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm trong dạ: “Xem tình hình, có lẽ đám người này muốn đến tìm thị phi, không biết là ai mà lại dám đối đầu với Tào Hoá Môn?”

----- o0o -----